

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **Nieten Internationale Spedition, k.s.** se sídlem Chrastavce, U Nietenu 65, IČ: 64360172, zastoupené JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, žalobě proti rozhodnutí žalovaného Celního ředitelství Praha ze dne 26.5.2010, zn. 9763/2010-170100-21,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 3.8.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále jen „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým odvolací orgán zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 (dále jen „celní úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 4.2.2008, č.j. 1313/08-176500-02. Tímto rozhodnutím zamítl správní orgán I. stupně žádost žalobce o vrácení správního poplatku ve výši 300,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán na základě spisového materiálu nejprve konstatoval, že dne 21.9.2009 podal žadatel (nyní žalobce pozn. soudu) v souladu s podmínkami povolení dočasného skladu pro opakované uložení zboží č.j. 530/06-1765-21 souhrnné celní prohlášení, na jehož podkladě bylo zboží uskladněno v dočasném skladu. Dále dne 10.10.2006 podal žadatel „Žádost o prodloužení lhůty dočasného uskladnění – SCP“, kterou odůvodnil tím, že zboží, které je uskladněno v dočasném celním skladu je určeno pro příjemce v TR (Turecku, pozn. soudu), kam bude tranzitovat, avšak žadateli zatím není znám celní úřad určení. Celní úřad žádosti o prodloužení lhůty téhož dne vyhověl prodloužením lhůty do 20.10.2010 a toto prodloužení lhůty vyznačil žadateli na předloženém tiskopisu žádosti o prodloužení lhůty.

Dne 28.3.2007 byla zaevidována celním úřadem „Žádost o vrácení správního poplatku podle § 7 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, v platném znění (dále jen „zákon o správních poplatcích“), ve výši 300,- Kč“. V žádosti uvedl žadatel, že u daného případu nebyl dán k zaplacení správního poplatku důvod, neboť dotčený případ není uveden v sazebníku správních poplatků, který je přílohou zákona o správních poplatcích ve znění platném ke dni 10.10.2006. Nadto je prodloužení lhůty podle čl. 49 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, celní kodex Společenství, v platném znění (dále jen „celní kodex“) ovládáno zásadou oficiality a není vázáno na podání žádosti. Předmětná žádost byla celním úřadem zamítnuta rozhodnutím celního úřadu ze dne 4.2.2008. Odvolání podané proti rozhodnutí celního úřadu, jímž byla žádost zamítnuta, bylo doplněno podáním ze dne 8.8.2008.

K námitkám podaným v odvolání žalovaný uvedl následující:

- *k námitce spočívající v neexistenci právního důvodu k zaplacení správního poplatku, který není pro daný případ určen sazebníkem správních poplatků, že správní poplatky a výkon jejich správy upravuje zákon o správních poplatcích, který vymezuje úkony, jenž podléhají zpoplatnění a které jsou vymezeny v jednotlivých položkách sazebníku poplatků. Jmenovaný zákon vymezuje rovněž, že poplatníkem je fyzická nebo právnická osoba, která podala žádost nebo jiný návrh k provedení úkonu správního úřadu nebo osoba, v jejímž zájmu nebo věci byl úkon proveden. Předmětný poplatek lze podřadit pod znění položky 1, bod 1 písm. a) sazebníku, neboť se v daném případě jednalo o přijetí žádosti o prodloužení lhůty správním orgánem. Nejednalo se, jak odvolatel uvádí, o prodloužení lhůty k podání celního prohlášení, (souhrnné celní prohlášení již bylo podáno podle čl. 43 celního kodexu), nýbrž o prodloužení lhůty k přidělení celně schváleného určení (jak vyplývá ze znění čl. 49 celního kodexu). Celně schváleným určením se přitom dle čl. 4 odst. 15 celního kodexu rozumí:*

- a) propuštění zboží do celního režimu,
- b) umístění zboží do svobodného celního pásma nebo svobodného skladu,
- c) zpětný vývoz zboží z celního území Společenství,
- d) zničení zboží,
- e) přenechání zboží ve prospěch státu.

Odvolací orgán tedy nesouhlasí s tvrzením odvolatele, že poplatek podle položky 1. bod 1 písm. a) sazebníku dopadal výhradně na prodlužování a navrácení v předešlý stav lhůt stanovených správcem daně, resp. správním orgánem. Dle odvolacího orgánu je názor odvolatele příliš extenzivní;

- *k námitce, že prodloužení lhůty k podání celního prohlášení (čl. 49 odst. 2 celního kodexu) je celními orgány prováděno z moci úřední, je ovládáno zásadou oficiality a není vázáno na podání žádosti, že dle ust. § 3 zákona o poplatcích je poplatníkem fyzická nebo právnická osoba, která podala žádost nebo jiný návrh k provedení úkonu správního úřadu, přičemž pod pojem „jiný návrh k provedení úkonu“ lze zahrnout i další možná pojmově shodná slova jako např. podnět, návrh apod. Jedná se o dispozitivní jednání žadatele. Prodloužení lhůty stanovené v čl. 49 kodexu není možno ovládat zásadou oficiality, neboť celní úřad může až z odůvodnění podané žádosti či podnětu posoudit, zda je žádost (podnět) o prodloužení lhůty podána oprávněně a následně o ní rozhodnout. Celní úřad by jednal z moci úřední ve smyslu čl. 53 celního kodexu až tehdy, pokud by žadatel nevyužil svého dispozičního práva a o prodloužení lhůty stanovené čl. 49 celního kodexu nepožádal a lhůta pro přidělení celně schváleného určení nebyla dodržena.*

V žalobě tvrdí žalobkyně, že napadená rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 i odvolacího orgánu jsou nezákonná, neboť jsou postavena na nesprávném skutkovém a právním posouzení věci.

Žalobkyně uvedla, že dne 10.10.2006 podala u celního úřadu podání nazvané „Žádost o prodloužení lhůty dočasného uskladnění – SCP“, kdy podání bylo svou podstatou podnětem k prodloužení lhůty k podání celního prohlášení (čl. 49 celního kodexu Společenství). Celní úřad podmínil přijetí žádosti zaplacením správního poplatku ve výši 300,- Kč, který žalobkyně zaplatila v kolcích. Správní orgán I. stupně poté vyznačil na žádosti údaje o prodloužení do dne 20.10.2006.

Žalobkyně tvrdí, že nebyl dán právní důvod k zaplacení správního poplatku, neboť pro dotčený případ nebyl sazebníkem správních poplatků poplatek stanoven (příloha zákona o správních poplatcích, ve znění platném ke dni 10.10.2006).

Žalobkyně namítá, že v inkriminované době byl sazebníkem správních poplatků stanoven poplatek pouze za přijetí žádosti nebo návrhu o prodloužení lhůty nebo navrácení lhůty v předešlý stav (část I položka 1 bod 1 písm. a) sazebníku) a za přijetí žádosti nebo návrhu o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání, hlášení nebo vyúčtování (část I položka 1 bod 1 písm. b) sazebníku). *První z obou poplatků dopadal výhradně na prodlužování a navrácení v předešlý stav lhůt stanovených správcem daně (část I položka 1 písm. a) sazebníku).* Druhý z poplatků byl sazebníkem stanoven jen za přijetí žádosti nebo návrhu o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání, hlášení nebo vyúčtování (část I položka 1 bod 1 písm. b) sazebníku. Z uvedeného žalobkyně dovozuje, že zákonné lhůty k podání celního prohlášení (čl. 49 odst. 1 celního kodexu), resp. jejich prodlužování (čl. 49 odst. 2 celního kodexu) správnímu poplatku nepodléhalo. Na podporu uvedeného žalobkyně uvedla, že prodloužení lhůty k podání celního prohlášení (čl. 49 odst. 2 celního zákona) je celními orgány prováděno z moci úřední, je ovládáno zásadou oficiality a není vázáno na podání žádosti, tedy může být celními orgány učiněno i bez žádosti, jen s ohledem na okolnosti případu, které jsou celnímu orgánu známy. Žádost podávaná za účelem prodloužení takové lhůty je dle žalobkyně toliko podnětem, který nepodléhá správním poplatkům.

S ohledem na ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona o správních poplatcích požádala žalobkyně o vrácení poplatku v plné výši (300,- Kč), avšak její žádost byla zamítnuta.

V písemném vyjádření ze dne 14.1.2011 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a k meritů věci poukázal na § 3 a § 7 zákona o správních poplatcích s tím, že v daném případě byl celním úřadem proveden požadovaný úkon, vymezený v části I položka 1 bod 1 písm. a) sazebníku a současně šlo o poplatek, jehož předmětem byla správním úřadem přijatá žádost o prodloužení lhůty dočasného uskladnění podle ust. čl. 50 celního kodexu.

Dle žalovaného v části I položka 1 bodu 1 písm. a) sazebníku zákona o správních poplatcích není uvedeno, že se jedná o poplatek, který dopadá výhradně na prodlužování a navrácení v předešlý stav lhůt stanovených správcem daně, resp. státním orgánem.

Prodlužování lhůty stanovené čl. 49 odst. 2 celního kodexu je možno ovládat jak zásadou dispoziční, tak zásadou oficiality.

V daném případě se jednalo o překážku na straně žalobce, tudíž i řízení bylo zahájeno z jeho dispozice. Dne 10.10.2006 podal žadatel (žalobce) u celního úřadu podání označené jako „Žádost o prodloužení lhůty dočasného uskladnění – SCP“ evidované celním úřadem pod č. 15979/06-23. V žádosti bylo výslovně uvedeno „tímto váš celní úřad žádáme o prodloužení lhůty SCP 06CZ176500IA90118 ze dne 19.9.2006, a to o 20 dnů, tzn. do 30.10.2006“; žádost byla odůvodněna tím, že zboží, které bylo uskladněno v dočasném celním skladu je určeno pro příjemce v Turecké republice, kam bude tranzitovat, avšak žadateli zatím není znám celní úřad určení. Celní úřad usoudil, že se jedná o překážku na straně žalobce, tudíž se jedná o řízení dispoziční. Z obsahu podané žádosti vyplývá z jakého titulu byla žádost o prodloužení lhůty podána a následně o ní bylo rozhodnuto.

Celní úřad může, pokud existují okolnosti odůvodňující takový úkon, stanovit lhůtu uvedenou v čl. 49 odst. 1 celního kodexu kratší (či ji naopak prodloužit), ale současně zůstává deklarantovi dispoziční právo pro prodloužení lhůty podle čl. 49 odst. 2 celního kodexu, které je vázáno však na zaplacení správního poplatku podle sazebníku zákona o správních poplatcích. Tomu odpovídá i ust. § 3 zákona o správních poplatcích, kde se uvádí, že poplatníkem je osoba, která podala žádost nebo jiný návrh k provedení úkonu správního úřadu nebo osoba, v jejímž zájmu nebo věci byl úkon proveden.

Z uvedeného vyplývá, že celní úřad by jednal z moci úřední ve smyslu čl. 53 celního kodexu až tehdy, pokud by žadatel nevyužil svého dispozičního práva a o prodloužení lhůty stanovené čl. 49 celního kodexu nepožádal a lhůta pro přidělení celně schváleného určení nebyla dodržena. Celní dluh by v tomto případě vznikl podle ust. čl. 204 odst. 1 písm. a) celního kodexu nesplněním některé povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobce doručena dne 18. 2. 2011) a žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 22. 11. 2010).

Městský soud posoudil věc takto:

Podle § 3 odst. 1 zákona o správních poplatcích poplatníkem je fyzická nebo právnická osoba, která podala žádost nebo jiný návrh k provedení úkonu správnímu úřadu, nebo osoba, v jejímž zájmu nebo věci byl úkon proveden.

Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o správních poplatcích správní úřad vrátí poplatek v plné výši na žádost osoby, která poplatek zaplatila, byl-li zaplacen poplatek, který není stanoven v sazebníku.

Podle přílohy – sazebníku činí výše poplatku Položka 1

1. Přijetí žádosti nebo návrhu

a) o prodloužení lhůty nebo navrácení
lhůty v předešlý stav	Kč	300
b) o prodloužení lhůty pro podání daňového
příznání, hlášení nebo vyúčtování	Kč	300.

Podle čl. 49 odst. 1. celního kodexu u zboží, na které bylo podáno souhrnné celní prohlášení, musí být formality k přidělení celně schváleného určení splněny v těchto lhůtách:

- a) 45 dnů ode dne, kdy bylo podáno souhrnné celní prohlášení, v případě zboží přepravovaného po moři;
- b) 20 dnů ode dne, kdy bylo podáno souhrnné prohlášení, v případě zboží přepravovaného jinak než po moři.

Podle čl. 49 odst. 2. celního kodexu pokud to okolnosti odůvodňují, mohou celní orgány stanovit kratší lhůtu nebo prodloužit lhůty stanovené v odstavci 1. Prodloužení lhůt však nesmí přesáhnout skutečnou potřebu odůvodněnou okolnostmi.

Žalobkyně postavila svou žádost o vrácení správního poplatku na tvrzení, že daný případ není uveden v sazebníku správních poplatků, který je přílohou zákona o správních poplatcích.

Ze správního spisu vyplývá (a mezi účastníky není sporné), že v daném případě podala žalobkyně dne 10.10.2006 u celního úřadu podání ze dne 9. 10. 2006, které sama označila „Žádost o prodloužení lhůty dočasného uskladnění – SCP“. V „Žádosti“ pak uvedla, že žádá celní úřad o prodloužení lhůty SCP 06CZ176500IA90118 ze dne 19.9.2006, a to o 20 dnů, tzn. do 30.10.2006. Ve své žádosti uvedla žalobkyně i důvody, které ji vedly k podání žádosti - zboží, které je uskladněno v dočasném celním skladu, je určeno pro příjemce v TR (Turecku), avšak zatím není znám celní úřad určení.

Na žádosti jsou vylepeny kolkové známky v hodnotě 30,- Kč x 10 a text „Prodlouženo do 20.10.2006“ s nečitelným podpisem a razítkem celního úřadu s datem 10.10.2006.

Následně dne 28.3.2007 podala žalobkyně „Žádost o vrácení správního poplatku“, v níž uvedla, že nebyl dán právní důvod k zaplacení správního poplatku, neboť pro dotčený případ nebyl sazebníkem poplatek stanoven a uvedla obsahově shodné důvody uvedené v žalobě.

Soud nemá pochybnosti o povaze výše popsaného úkonu žalobkyně, kterým je „Žádost o prodloužení lhůty“ (ostatně i žalobkyně takto svůj úkon ze dne 9. 10. 2006 označila). Nelze akceptovat tedy později žalobkyní uváděné tvrzení, že nešlo o „žádost“ žalobkyně, nýbrž toliko o podnět, který nepodléhá správním poplatkům. Žalobkyni v daném případě přiměla k podání předmětné „Žádosti“ okolnost, že u zboží, které měla uskladněno v dočasném celním skladu, a které bylo určeno pro příjemce Turecku, neznala dočasně celní úřad určení.

Soud dospěl k závěru, že právě na daný případ dopadá správní poplatek ve výši 300,- Kč stanovený podle přílohy – sazebníku - položka 1, bod 1. písm. a), neboť předmětem vyměření se stala žádost žalobkyně o prodloužení lhůty.

Soud neakceptuje, tvrzení žalobkyně, že poplatek pod položkou 1 bod 1. písm. a) sazebníku dopadal výhradně na prodlužování a navrácení v předešlý stav lhůt stanovených správcem daně.

Z výše citovaného textu sazebníku správních poplatků (položky 1, bodu 1. písm.a), na který odvolací orgán v daném případě odkazuje, je dle soudu jednoznačné, že návětí „Přijetí žádosti nebo návrhu“ se vztahuje buď k prodloužení lhůty nebo navrácení lhůty v předešlý stav, přičemž v obou případech činí správní poplatek 300,- Kč. Jinými slovy v pod Položku 1, bod 1 písm. a) lze zařadit

- 1) přijetí žádosti nebo návrhu o prodloužení lhůty,
- 2) přijetí žádosti nebo návrhu o navrácení lhůty v předešlý stav.

Pokud by snad soud akceptoval výklad žalobkyně, že uvedený text znamená, že správní poplatek se vztahuje pouze na přijetí žádostí či návrhů na prodlužování a navrácení v předešlý stav lhůt stanovených správcem daně, dopustil by se nesprávného a nelogického výkladu. Lze totiž v obecné rovině připustit, že může jít o návrh na prodloužení lhůty či o

návrh na navrácení lhůty v předešlý stav, avšak nelze připustit, aby byl akceptován návrh na prodloužení lhůty v předešlý stav.

Termíny „prodloužení lhůty“ a „navrácení lhůty v předešlý stav“ jsou zcela odlišné, samostatné instituty. Lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v § 39 odst. 1 správního řádu usnesením přiměřeně prodloužit (§ 39 odst. 2 správního řádu). Termínem „navrácení lhůty v předešlý stav“ tak jak je užíván ve správním řádu (§ 41 odst. 1) se pak rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.

Odporuje pravidlům logiky, aby byly podávány žádosti o prodloužení lhůty v předešlý stav, což by znamenalo de facto, že žadatel podává návrh na prodloužení prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě (nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit). Lze dodat, že i zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád důsledně rozlišuje mezi termíny zachování lhůty (§ 35), prodloužení lhůty (§ 36) či navrácení lhůty v předešlý stav (§ 37).

Pro úplnost soud uvádí, že celní kodex v čl. 49 odst. 2 podává, že pokud to okolnosti odůvodňují, mohou celní orgány stanovit kratší lhůtu nebo prodloužit lhůtu stanovené v odstavci 1. Prodloužení lhůt však nesmí přesáhnout skutečnou potřebu odůvodněnou okolnostmi. Z uvedeného vyplývá, že žalobcem předestřenou situaci celní kodex výslovně neupravuje, ale ani nevylučuje, že by takový případ mohl nastat. Není zde tedy regulována situace, kdy žadatel o prodloužení lhůty (takto žalobce označil své podání ze dne 9. 10. 2006) žádá, aby správní orgán rozhodl o jeho žádosti o prodloužení lhůty dočasněho uskladnění.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že nenastala situace předvídaná v ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona o správních poplatcích, dle něhož správní úřad vrátí poplatek v plné výši na žádost osoby, která poplatek zaplatila, byl-li zaplacen poplatek, který není stanoven v sazebníku, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a náhrada nákladů řízení jí proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová